

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **B. K.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Bönischem, advokátem, se sídlem Ječná 29a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2006, č. j. 95764/2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2007, č. j. 6 Ca 352/2006 - 27,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ministra financí ze dne 6. 11. 2006, č. j. 95764/2006, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Brno ze dne 29. 4. 2004, č. j. 6250/04 - 0101 - 11, o propuštění ze služebního poměru a toto napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. V odůvodnění rozhodnutí je poukázáno na to, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce propuštěn ze služebního poměru celníka pro porušení služební povinnosti úmyslně zvláště závažným způsobem podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, přičemž důvod propuštění žalobce je spatřován v tom, že dne 13. 1. 2003 převzal od bulharského řidiče a ve dnech 30. 10. 2003, 18. 1. 2004 a 29. 1. 2004 převzal od rumunských řidičů při odbavování zahraničních kamionů úplatek ve výši 5 €. Porušil tak základní povinnost celníka stanovenou § 28 odst. 1 písm. a) zákona č. 186/1992 Sb., protože neplnil svědomitě a řádně úkoly uložené mu zákony a dalšími obecně závaznými právními předpisy, rozkazy a pokyny služebních funkcionářů a nadřízených, s nimiž byl řádně seznámen. Žalobce své povinnosti porušil úmyslně a jeho služební poměr tak podle § 108 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. skončil doručením rozhodnutí o propuštění. Odvolací správní orgán vyšel z toho, že z doplněných podkladových materiálů jednoznačně vyplývá, že se žalobce porušení služebních povinností

při výkonu služby dopustil opakovaně ve více případech, když převzal od řidičů kamionů úplatek činící v jednotlivých případech 5 €. Úvaha služebního funkcionáře, který vydal rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, že jednání žalobce je „porušením služební povinnosti zvláště závažným způsobem“, byla správná. Ačkoliv napadené rozhodnutí skutkový stav ne zcela dostatečným způsobem zjistilo, jeho vady byly odstraněny v odvolacím řízení, kdy je z dalších získaných důkazů porušení služební povinnosti odvolatelem naprosto zřejmé. Závěrem odvolací správní orgán zdůraznil, že služební poměr celníka je pracovněprávní vztah, který klade na zaměstnance zvýšené nároky na dodržování jeho povinností a na zaměstnavateli (celní správě) plněním důležité úkoly státu nelze spravedlivě požadovat, aby při jejich plnění porušování takových povinností toleroval. Závažnost jednání žalobce je ještě zesílena tím, že se žalobce porušení služební povinnosti dopustil opakovaně (avšak i samotné jedno porušení služební povinnosti spočívající v převzetí úplatku by pro propuštění ze služebního poměru bylo zcela dostatečné). Jednání se žalobce navíc dopustil úmyslně - věděl, že převzetí úplatku je v rozporu s plněním služebních povinností při celním odbavování (je neslučitelné s požadavkem na svědomité a řádné plnění svěřených úkolů), a přesto je vědomě a opakovaně převzal.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 9. 2007, č. j. 6 Ca 352/2006 - 27, tak, že ji zamítl. V odůvodnění svého rozsudku městský soud uvedl, že námitka žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány obou stupňů rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. jimi zjištěný skutkový stav nemá oporu v provedeném dokazování, nebyla shledána důvodnou. Dále poukázal na to, že žalovaný v souladu s právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze doplnil dokazování o další listinné důkazy a vycházel i z obsahu spisu vedeného orgány činnými v trestním řízení. Na základě takto doplněného dokazování žalovaný učinil závěr o tom, že se žalobce uvedeným jednáním dopustil porušení služební povinnosti zvláště závažným způsobem, a to opakovaně, ve více případech a toto jeho jednání zakládalo důvod pro propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) a § 108 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. Podle názoru městského soudu se správní orgán při hodnocení důkazů řádně vypořádal se všemi důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, toto hodnocení odpovídá zásadám logiky a skutkové závěry z něho vyvozené mají oporu v provedených důkazech. V této souvislosti neobstojí námitka žalobce, že se žalovaný při hodnocení důkazů - výpovědi svědků, bulharského a rumunského řidiče, nevypořádal s jejich tvrzením ohledně barvy uniformy celníků z Břeclavi. Z výpovědi uvedených svědků totiž žádné takové tvrzení nevyplývá, tudíž se jeho hodnocením žalovaný ani zabývat nemohl. V případě námítky žalobce, že odkaz na výpověď nasazeného agenta, jenž měl být přímo svědkem braní úplatků žalobcem, nemá oporu v provedeném dokazování, zde městský soud uvedl, že obsahem příslušného správního spisu skutečně není zmiňovaná výpověď agenta nasazeného na Celní úřad Břeclav, ovšem z obsahu obžaloby ze dne 18. 2. 2005, která je ve správním spisu založena, lze dovodit, že agent na uvedeném celním úřadu byl využíván. Jeví se tedy jako opodstatněné tvrzení žalovaného, že při rozhodování mohl vycházet i ze skutečností dokumentovaných orgány činnými v trestním řízení. Je odůvodnitelné, že tyto podklady nebyly zařazeny do správního spisu, když trestní řízení nebylo ani pravomocně skončeno. Městský soud konečně nepřisvědčil ani námitce žalobce, že při zjištění žalovaného, že srovnáním státních poznávacích značek dopravního prostředku a okamžiku přestupu státní hranice s údaji v počítačové evidenci a s ohledem na rozpis směn na daném pracovišti byla zjištěna konkrétní osoba, kterou je žalobce, neodpovídá obsahu spisu, jak se o tom přesvědčil zástupce žalobce nahlédnutím do spisu. V této souvislosti bylo poukázáno na skutečnost, že správní spis neobsahuje žádnou písemnou žádost o nahlédnutí do spisu ze strany žalobce či jeho zástupce a rovněž ani záznam o nahlédnutí do spisu z jejich strany. Na tomto místě městský soud zdůraznil, že soud při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí a jak již bylo uvedeno, skutkový stav, který žalovaný zjistil a na jehož základě rozhodoval, má v provedených důkazech,

kteří tvoří součást spisu, postačující oporu. Ze všech těchto důvodů dospěl městský soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že správní orgán v I. stupni při svém rozhodování nepostupoval v souladu s § 130 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., v tehdejší znění. Namítá, že ani jedno z napadených rozhodnutí nebylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci a nevychází z nepochybného a prokázaného zjištění, že stěžovatel porušil služební přísahu nebo služební povinnost zvláště závažným způsobem tak, jak je tento důvod k propuštění podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb. uveden v napadených správních rozhodnutích. Jestliže totiž žalovaný dospěl k názoru, že stěžovatel převzal od řidičů zahraničních kamionů opakovaně a úmyslně úplatek, pak tento závěr musí být náležitě a zcela jasně podložen učiněnými zjištěními. Ze správního soudu však nelze zjistit, v jakém místě, při jakém odbavování, v jakých souvislostech odbavování, kým a jakými konkrétními úkony došlo ke zjištění nabízení úplatků, od kterých konkrétních řidičů, zda stěžovateli a jakým chováním případně stěžovatel (a další celníci) reagoval na tuto případnou nabídku, tzn. jestli skutečně stěžovatelem k převzetí úplatku došlo a za jakým účelem. Uvedené nedostatky šetření tak naprosto odpovídají hodnocení služebního funkcionáře, že žádný z jednotlivých dostupných důkazů přímo nenasvědčuje převzetí úplatků. Podle úvah služebního funkcionáře je jednání stěžovatele prokázáno již jednáním řidičů zahraničních kamionů, kteří podle svých výpovědí nabízeli úplatky za odbavení. Na základě těchto výpovědí učinil prvostupňový i odvolací správní orgán skutkové zjištění, že stěžovatel od těchto řidičů přijal úplatky ve výši 5 €. Takové zjištění je podle stěžovatele nesprávné. Uvedený bulharský ani rumunský řidič nevypověděli, že dali stěžovateli úplatek a uvedený závěr ani z těchto výpovědí nezpochybnitelně nevyplývá. Vady prvostupňového řízení a rozhodnutí nezhojil tedy ani žalovaný, jako odvolací orgán, když obecně nastíněná a ničím konkrétně nepodložená hodnocení služebního funkcionáře prvního stupně nenapravit. Správní orgány samy připouštějí, že „žádný z dostupných důkazů přímo nenasvědčuje převzetí úplatku“ (správní orgán prvního stupně) a propuštění stěžovatele ze služebního poměru je „personálním opatřením přímo vyvozeným z jeho jednání“ (správní orgán druhého stupně), ačkoli jednání stěžovatele nebylo nijak spolehlivě zjištěno a popsáno. Důvody pro přijetí takového opatření tedy podle stěžovatele nebyly dány. Je tedy zřejmé, že správní uvážení podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., na kterém je založeno rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, a které je obsaženo v rozhodnutích obou správních orgánů, není podloženo řádným procesním způsobem a tímto vybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí se stěžovatelovými účelovými tvrzeními uvedenými v kasační stížnosti. Zdůrazňuje, že skutkový stav byl v předmětném případě náležitě zjištěn a popsán a porušení služební povinnosti stěžovatelem spočívající v braní úplatků bylo dostatečně prokázáno. Nedostatky rozhodnutí o propuštění byly zhojeny v odvolacím řízení, v němž si odvolací orgán opatřil další důkazy, které jsou popsány v samotném rozhodnutí o odvolání a které stěžovatele z braní úplatku usvědčují. S ohledem na výše uvedené je žalovaný přesvědčen, že věc byla městským soudem náležitě posouzena a podaná kasační stížnost není důvodná. Rozsudek městského soudu je v souladu se skutkovým i právním stavem věci. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost

podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. a pro tyto důvody je kasační stížnost shledána přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek městského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti především uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze podat kasační stížnost z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Správní orgány obou stupňů při rozhodování o propuštění stěžovatele ze služebního poměru vycházely z podkladů, které měly k dispozici orgány činné v trestním řízení. Nejvyšší správní soud přitom z obsahu svého spisu sp. zn. 4 Ads 86/2008, kde jde o rozhodování o kasační stížnosti R. B., což je další propuštěný celník ze stejných důvodů ke kterým došlo k propuštění ze služebního poměru stěžovatele, zjistil, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. 3. 2007, sp. zn. 4 To 42/2007, bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 25. 5. 2006, č. j. 3 T 29/2005 - 1355, přičemž posledně uvedeným rozsudkem byl stěžovatel uznán vinným jednak trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona, jednak trestným činem přijímání úplatků podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona, kterých se dopustil podle skutkového zjištění soudu I. stupně v postavení veřejného činitele jako celník Celní správy ČR, Celní úřad Břeclav, na hraničním přechodu Břeclav - Dálnice, čtyřmi útoky ze dne 13. 1. 2004, 30. 10. 2003, 18. 1. 2004 a 29. 1. 2004, vždy u přepážky při celním odbavování na vstupu ze SR do ČR, kdy převzal finanční částku ve výši 5 € od bulharského řidiče kamionu I. P. D., od rumunského řidiče kamionu A. A. U., od neustanoveného rumunského řidiče kamionu SPZ X a od neustanoveného zahraničního řidiče kamionu, vždy jako úplatek, aby celní odbavení provedl bez komplikací a časového zdržení. Stěžovateli byl pak uložen úhrnný trest v trvání jednoho roku, výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků a byl mu uložen peněžitý trest ve výši 15 000 Kč. Uvedený rozsudek krajského soudu nabyl právní moci dne 22. 3. 2007.

Podle § 64 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu. Podle § 135 odst. 1 o. s. ř. je soud vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo je spáchal, jakož i rozhodnutí o osobním stavu; soud však není vázán rozhodnutím v blokovém řízení. Pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Brně byl stěžovatel uznán vinným z převzetí úplatku ve výši 5 € v těch případech, které uvažoval i správní orgán při rozhodování o propuštění stěžovatele ze služebního poměru. S ohledem na vázanost soudu rozhodnutím trestního soudu o tom, že byl spáchán trestný čin, nutno v daném případě vyjít z toho, že se stěžovatel skutečně dopustil protiprávního jednání, za něž byl propuštěn ze služebního poměru celníka. Námitka stěžovatele, že ani jedno ze správních rozhodnutí nebylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci a nevychází z nepochybného prokázaného zjištění, že stěžovatel porušil služební přísahu nebo služební povinnost zvláště závažným způsobem, nebyla proto shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud tudíž neshledal nezákonnost rozhodnutí městského soudu o zamítnutí žaloby, kasační stížnost byla proto jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nepřísluší, žalovanému, ač byl v řízení úspěšný, toto právo na náhradu nákladů nebylo přiznáno, protože žádnou náhradu nákladů nepožadoval a z obsahu spisu nevyplývá, že by žalovanému nějaké náklady v řízení o kasační stížnosti vznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu